

Vakantie Spanje deel 11



Weer terug van ff tussenuit.

‘ Kunstig Bekeken ’ – in Nederland ben ik lid van deze club – hebben we ons opnieuw genesteld in onze stoelen op het voorterras.

M’n vorig verslag (tot 8 mei) eindigde met ‘after all is het morgen moederdag’.

9 mei

Tot m’n verrassing krijg ik van Peter een fotoalbum, een dagboek en een soort rammelaar, gekocht bij een Indonesische stand in Carrefour. Wat moet ik in hemelsnaam met een rammelaar??? Weet één van jullie wat dit is? Peter denkt dat dit een windgong is, te gebruiken als tuinmeubel hahaha.



Uit eten gegaan en daarna buurvrouw Mila en echtgenoot Dave opgehaald óp naar hotel The Ambassador. Op het visitekaartje van Dave II – oh djee alweer een Dave; dat wordt nummeren om aan te geven wie wie is – staat dat hij Line Dance leraar is in Engeland en een dansschool heeft. Z’n vrouw heet Jane en we zijn op hun uitnodiging van die luitjes gegaan. Weten jullie

nog dat we ze een dag te voren in The Red Dog hebben ontmoet? Natuurlijk ben ik ook heel benieuwd naar z’n kunnen.

The Ambassador is een groot hotel en uiteraard – zal je haast zeggen – zijn we in de verkeerde danszaal terecht gekomen. Daar is een feestje aan de gang, stampvol met ouden van dagen. Er is bingo en een soort karaoke. ...Aarzelend zoeken we toch een plaatsje, intussen reikhalzend uitkijkend naar Dave II en Jane maar kunnen ze niet ontdekken. Bij navraag blijkt er toch nog een andere danszaal te zijn. Duzzzz, ff niet en gauw wegwezen en die zaal opgezocht waar de country muziek ons al uitnodigend tegemoet komt.

Jane leert me een nieuwe dans en bij de rest van de dansen raken m’n pootjes in de knoop. Kip nèks, als maar geef geluid, toch?

Na afloop (± 3.00 uur) willen we met z’n allen nog een stripstease tent bezoeken. Zij gaan te voet en wij met de auto en rillend in m’n lammy caot zijn we Dave en Jane misgelopen. Als bijzonderheid, sobats, valt te vermelden dat in dit Engelse deel van Benidorm het sterft van dit soort tenten en de naam van die tent heeft geen van ons onthouden. Dus, gela gela, geen stripedoe. ... Later vertelde Dave in de auto dat Dave II met morfine injecties in z’n voet op de been wordt gehouden.....en dát voor een dansleraar. Wat een gosper!



Jane, Dave II en Dave I

Wisten jullie trouwens dat de werkende klasse in Engeland slechts 3 weken per jaar vakantie heeft? Het is te merken in La Cala, want het is een wisseling van de wacht wat betreft de

Engelse toeristen die zo kort de zon opzoeken. Voor hen is het sneu dat de zon er wel is, maar dat het 's avonds, in ieder geval naar mijn idee, flink kan afkoelen.

Toch moet gezegd worden dat de Engelsen zich niets aantrekken van het weer, want blote bolle buiken en uitpuilende bikini's zijn schering en inslag.

10 mei – 14 mei

Geen bijzonderheid te vermelden, behalve dat het geregend heeft bij het leven. Niet elke dag en ook niet de hele dag, maar tóch. Lekker is anders!

We hebben zelfs een afspraak met Delfin op een terrasje aan het strand moeten afzeggen.

Verder wat getoerd, boodschappen gedaan want nonja Trudy is in aantocht,

Peter heeft weer voor bakker gespeeld (heerlijk is het brood) en heeft zich tevreden met z'n cognacje, een sigaartje (foei! gagaga moet mijn persoontje dit woord gebruiken?) en nog wat op het zonneterras geïnstalleerd.

Edoch, na vijf minuten vallen er druppels op z'n blote bast en weet hij niet hoe snel hij weer z'n heil in huis moet zoeken, inclusief de stoelen, ingeklapte parasol en geliefd drankje.



Een bol buikje!

15 mei

Al een paar dagen van te voren komen er flarden van muziek vanuit de flat aan de overkant en het is een heel gedoe met in- en uitgaande visite bij de gipsy's. Blijkt achteraf een voorproefje te zijn voor de 1^o Heilige Communie van één van de meisjes. Je kunt veel zeggen over zigeuners, maar gelovig zijn ze wel, hoewel ik betwijfel of ze alle 10 Geboden in ere houden, maar wie ben ik om daarover te oordelen, toch?

Het warme weer is terug van weggeweest, zij het met wat wind die heel welkom is op het zonnig terras dat we hebben. Opnieuw denkt Peter z'n ogen te kunnen sluiten voor een welkome siësta. Gaat niet door dese, zoouou kasian.

Terwijl we soezerig in onze stoelen hangen komt buurman Dave, de immer flegmatieke Engelsman, ons waarschuwen dat Diego de toezegging aan de gipsy's heeft gedaan dat ze in de tuin naast ons – die in principe bij ons huis hoort – een barbecue mogen houden.

Onmiddellijk komen Mila 1 en 2 in actie en hebben Diego goed de oren gewassen (Mila 2 beter dan ik moet ik toegeven), zodanig dat hij bijna met de staart (gagaga?) tussen de benen is afgedropen. We zijn goed, maar niet gek. Geen toeters en bellen naast ons. Qué pasa. Muy malo, oh djee Diego! Van ellende durft hij de daarop volgende dagen z'n biertje niet meer relaxed te drinken bij Mila II.

Hierna zoek ik m'n heil in de slaapkamer (voor m'n siësta), maar Peter wordt opnieuw onprettig gestoord door een deel van de gipsy's die zich onderaan de trap (die we later met een plank hebben gebarricadeerd) met het verzoek of hij foto's wilde maken van het communicantje. Peter heeft het clubje naar het midden van de straat gedirigeerd en zich van z'n beste kant laten zien. Daarna wordt hij heel hartelijk geïnviteerd voor een drankje. Jaja, Lustig ist das Zigeunerleben! Schattig is het communicantje, oma, zus (of moeder die opnieuw in verwachting is) zusjes en broertjes. Later die avond heb ik, als leverancier van de Hoffotograaf, de foto's afgeleverd afgaande op het lawaai in het appartement. Ook ik heb, net

als Peter het drankje resoluut van de hand gewezen (want stel: 'ik kom niet meer thuis m'n vriend m'n vriend, ik kom niet meer thuis...'). Het is trouwens een vreemde gewaarwording dat ik mij opnieuw bevind op ons voormalig stekje van vorig jaar, een soort déjà vu. Volgens onze bevindingen zijn de bewoners van de flat en masse op de vlucht geslagen vanwege de denderende en opzweepende muziek.

Trudy is in beeld en we hebben SMS contact met elkaar gehad. De rest van de avond besteed aan het werkelijk verschrikkelijk en saaie programma 'Songfestival'.

Het is dat we nieuwsgierig zijn, maar eigenlijk vergooid tijd. Never ever again.....

De Nederlanders zijn – geloof ik – op de éérentachtigste plaats geëindigd; wat een afgang!!!!



Een klein deel van de gipsy family

De volgende afleveringen gaan over de visite en logé's.....

So long sobats, met liefs Mila

Vakantie Spanje deel 12

Hallo lieve sobats,

'De hitte is toegeslagen' kopt het weekblad Hallo!!!! (1^e week juni). Jullie begrijpen, luitjes dat ik voor dit weer naar Spanje ben gekomen. Dat wordt veel in zee zwemmen, snorkelen en tot in de late uurtjes op het terras van Marina genieten van een wijntje na eerst met blote pootjes op de vloedlijn van het strand een wandeling te hebben gemaakt. Sobats, ik kan niet anders dan m'n activiteiten op de computer aanpassen aan deze tropische temperaturen. So solly.....Maar eerst nog dit:

16/5

Trudy en Leo willen naar de markt in Benidorm. Ik had daar niet zoveel zin in en, behalve dat, ik liep zowat kreupel door het huis. Door m'n rug gegaan, heet dat. Waardoor, Joost mag het weten....Zodra ik me moeizaam overeind kan trekken en op m'n sawahtrappers sta, loop ik als een robot-kievit. Geen enkele verkeerde beweging maken, want oh oh kreun 🎵. Ik laat me niet



kisten, want al lopend kan ik nog heel veel doen.



Mila, Trudy en Leo op ons voor terras

Afspraak gemaakt om 16.00 – kunnen ze ook even uitrusten van dat marktgedoe - bij ons thuis eerst een borrel drinken, uiteraard ons stekje bekijken en 's avonds een Chineesje pakken in Benidorm. Heerlijk

geeten voor weinig geld, want hoe de Chinezen een compleet diner naar keuze (voor- hoofd- en nagerecht) kunnen aanbieden voor € 4,50 inclusief een halve fles wijn, is mij een raadsel. En dit restaurant is nog niet eens de goedkoopste.

Wat is het toch fijn een gezicht van 'thuis' te zien en als vanouds met elkaar weer gekheid te maken en nieuwtjes uit te wisselen. Ze hebben ook een prachtig (hoek)appartement gehuurd met uitzicht op een park en vlakbij de grote supermarkt Mercadona. Een ritje door Benidorm, vooral bedoeld voor Leo die Spanje voor het eerst bezoekt. Maar is Benidorm wel het echte Spanje? Trudy herkent vele hotels/appartementen maar er is ook heel wat bijgebouwd. Verder met elkaar geen nieuwe afspraken gemaakt. Trudy laat me haar 'schatten' zien die ze op de markt heeft gekocht.....

17/5

Vandaag zijn we thuis gebleven. Het weer is in de ochtend wat bewolkt en ik neem de kans waar om mails op te halen in het internetcafé en e.e.a. te beantwoorden. Oh djee niet wéér....geen water! Dit keer wacht ik niet gelaten af wanneer er water uit de kraan komt maar bel onmiddellijk de eigenaar. Van buurvrouw Mila krijg ik – als druppel op een gloeiende plaat – een emmer water om in ieder geval het toilet te kunnen doorspoelen. Zij heeft onder het huis een reservoir van grondwater en dát hebben we niet!

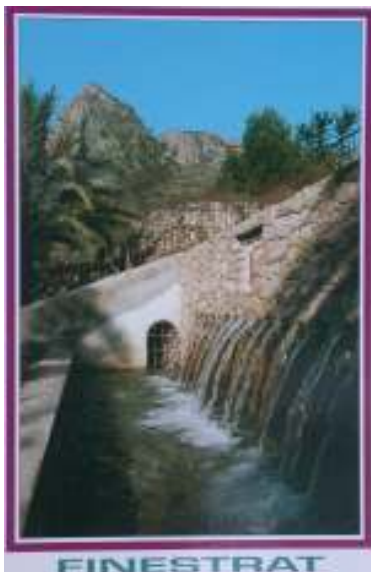
18/5

De eigenaar van het huis neemt geen halve maatregelen. 's Morgens word ik wakker doordat het huis dreunt van de mokerslagen. Blijkt een kerel aan het werk te zijn die de waterleiding sloopt en opdracht heeft gekregen de boel volledig te renoveren. Ter



zijde: in tegenstelling tot Benidorm en andere appartementen in deze buurt komt ons water uit Finestrat (dit vermeldt onze huiseigenaar).

Ik maak met de man een praatje en hoewel het pas 8.00 uur is, drijft hij zowat weg in z'n eigen vocht. Nou, op dát soort water zit ik echt niet te wachten (gagaga)!



Trudy en Leo opgevist en naar Finestrat gereden om bij de bronnen drinkwater in te slaan. Een mooie rit door de bergen (dit is pas het echte Spanje) en Leo geniet zichtbaar. Doet hem denken

aan de bergen in ons mooie Indië. Omdat ik te weten ben gekomen dat hij gek is op



gambas (grote garnalen), rijden we naar Carrefour. We laten het paar het paar en slaan de benodigde boodschappen in die ik 's avonds



zal serveren. Peter wordt verrast op één van z'n lievelingsdrankjes (een Schotse whisky 'Ballantine's') en in de bijbehorende cafetaria hebben we onze knorrende magen tot kalmte gemaand. Op het voorterras hebben wij een aperitief gedronken en ik hoor eindelijk wat over hun reis naar Indonesië. Leo vindt Spanje wel wat hebben, maar mist de kaki lima, zoals saté-, tahoe- en bamiventers op elk uur van de die beschikbaar, zoals in Indonesië gebruikelijk is en wij beidjes halen nostalgische herinneringen op. Ik heb lekker de gambas, saté (beide à la plancha) e.a. met de hand gegeten.

Heeeeerlijk, al zeg ik het zelf (ik bedoel niet het eten, want dat kan alleen een ander beoordelen, maar met de handen eten). We nemen afscheid met de wetenschap elkaar niet meer terug te zien, hier in Spanje. Overmorgen verwacht ik onze logé's. Met een verdrietig gevoel neem ik afscheid en afscheid nemen is toch al niet één van mijn sterkste kanten. Soedah.....

19/5

M'n rug wil echt niet mee doen en protesteert bij het leven. Dan maar wat rustig aan doen en dat valt voor mij niet mee, bezige bij die ik ben. Voor het eerst laat ik Shaka niet uit en mis m'n ontbijt bij m'n Spaans barretje. 's Avonds is er voetballen op tv en ik ga, voor mijn doen, vroeg naar bed 🎵🎵🎵

Tot een volgende keer. Dag sobats, met lieve groetjes en een aai, dit keer van Turkie, Mila



Vakantie Spanje deel 13

Hallo thuisblijvers,
Ook tot onze verrassing hebben Trudy en ik geen definitief afscheid van elkaar genomen. God's wegen zijn ondoorgrondelijk.....

20/5

Vol verwachting klopt ons hart. We zijn druk doende alle voorbereidingen te treffen voor de komst van Wiebe en Hans (señor Gans). We hebben de afspraak gemaakt dat ze ons zullen bellen zodra ze Calpe hebben gepasseerd zodat wij ze tijdig kunnen opvangen bij de uitvalsweg 65 a. Onze schatting is - ze zullen twee dagen bivakkeren in Barcelona - dat ze hier om 16.00 uur zijn.

Ik heb nog steeds last van mijn rug, maar het is dragelijk. Gado-gado gemaakt, bami gorèng, frikadel gorèng en nog een aantal gerechten. Uiteraard de logeerkamer wat afgestoft – die gebruiken we niet – en het huis verder op orde gemaakt. Ik doe tijdig m'n siësta vanwege mijn rug en dan is het een kwestie van afwachten.....

Nou en gewacht hebben we!!!! Om 18.00 uur een SMS gestuurd, geen antwoord. Ik begin me zorgen te maken: panne onderweg? Ik stel voor dat we maar alvast een hapje gaan eten. Daarna ga ik bellen maar hun telefoon staat uit. Ik begrijp er niets van. Het verlossende telefoontje krijgen we om 21.00 uur. Ze zijn nog steeds in Frankrijk. Zij zijn verbaasd dat wij ze vandaag verwachten. Ze komen pas maandag. Dat is de afspraak. Ben ik ff weer in 'het' war geweest! Tolol dese; bestaat er ook nog zoiets als een domme brunette???????



Zomaar stukje Spanje

Ik bel Trudy op of zij en Leo bereid zijn ons te helpen het eten weg te werken en maken een hernieuwde afspraak voor de volgende dag.

21/5

Ik kan m'n rug wel afschroeven, maar ga toch naar de markt hier in La Cala (het is maar een kleintje) om wat rond te snuffelen. Beweging voor een rug is ook goed en met de zon erop, dát moet lukken. Behalve dat heb ik opnieuw klieren in m'n hals. Oh djee!

Trudy en Leo afgehaald om 16.00 uur en als eerste gaan we naar ons vaste stekje La Marina aan het strand. Kunnen ze ook kennismaken hoe is het is om pal aan zee te zitten met een drankje. De zee is azuurblauw met tinten turkoois.

Op de terugweg zien we een vrouwtje langs de weg lopen met een hondje aan de lijn en een papagaai op haar schouder. Peter trapt onmiddellijk op de rem om een foto van haar te maken. Dagen later ontdekken we een menselijke papagaai om het terras van Marina, in ieder geval wat betreft het kapsel.



Een venter komt langs met hengels en ik vraag hem of hij een lamp op batterijen heeft. Deze wordt gebruikt door de vissers. Op ons achterplaatsje hebben we geen licht en de zwoele nachten buiten zijn heerlijk. Er wordt over en weer gepingeld en op een gegeven moment komt Trudy op het idee dat ze ook wel belangstelling heeft. Wanneer hij eindelijk bezwijkt voor ons eindbod (doordat we er twee tegelijk kopen), geeft Trudy deze lamp aan Peter als verjaarscadeau en vice versa. Ze zijn nog lang niet jarig, maar dat mag de pret niet drukken, toch? Die van Trudy heeft de venter uitgebreid gedemonstreerd. Er zit zelfs een afstandsbediening bij! De 'onze' haalt hij uit de auto, maar die doet het niet omdat de batterij leeg is als verontschuldiging, althans dat zegt hij..... Tussen haakjes: hij doet het helemáááál niet, ook niet na het opladen thuis. Behalve dat, ik hoorde het later van Trudy, zijn we getild voor



*Trudy en treintjes.
tuut! tuut!...fuuuut!*

daarna afnok. Trudy heeft, heel lief, een cadeautje

€ 5,00. Op de markt in Benidorm kost deze lamp € 10,00. Het is al met al heel gezellig geweest en met het eten hebben we schoon schip gemaakt. We maken niet een nieuwe afspraak.

22/5

Delfin nodigt ons uit voor een drankje op het terras van Marina om 22.00 uur. Dat zijn de uurtjes voor afspraken met Spanjaarden. Verder uitgebreid niets gedaan.

23/5

Ik bel Trudy en zij is voornemens opnieuw naar de markt te gaan in Benidorm. Deze keer wil ik wel mee maar zeg er tegelijkertijd bij dat ik



*Leo bij Kebab
tent*

voor me gekocht. Wat word ik toch verwend.

We hebben daar wat afgestruind bij al die stalletjes en worden zowat doodgegooid met allerlei verleidelijke aanbiedingen. Het is druk en warm en zelfs Peter laat zich verleiden tot het kopen van enkele TS. Eigenlijk is de tijd tekort om alle stalletjes af te lopen en tussentijds drinken we een pilsje in een belendend hotel om dan bij te komen en weer verder te gaan op de markt. Trudy heeft een schattig horloge ontdekt voor haar kleinzoon, maar omdat zij zo opgetogen doet (nóóit doen, want dan maken ze er misbruik van) vraagt hij daarvoor een absurde prijs. Ik ding nog wat af, maar Trudy is alweer afgeleid door een ander stalletje en koopt wat af. We gaan gebukt onder onze koopzucht (ik bedoel met sjouwen) en Leo stelt voor om in hartje Benidorm Kebab te eten. Hij weet de weg goed te vinden en gaat vastberaden op het bewuste tentje af. Hè hè, het is goed toeven daar en de Kebab smaakt verrukkelijk. De jongens besluiten er nog één te nemen. Trudy en ik slaan op het nippertje onze laatste slag in een Chinese winkel en kopen elk een bloes. Peter gaat langs z'n favoriete drankwinkel om de voorraad thuis aan te vullen en ik moet zeggen dat het aantal flessen een asociale aanblik geeft naast de tv. Bij het roerende afscheid geef ik Leo ook een cadeautje en omgekeerd krijg ik een fles goede rode wijn. (ik ben heel tevreden met de wijn voor € 0,47 p/liter, hoor), maar het verschil is duidelijk te proeven. Als klapper trakteert Trudy ons op es kopi bij Mac Donald.

Wordt vervolgd.. Ik weet niet van ophouden, maar dit is één van mijn vele hobby's. De daverende hitte heeft toegeslagen. Ik schrijf dit op 18/6. Het huis is heerlijk koel als een oase. Met liefs en groetjes aan allen, Mila.